

בית שמאי פרק חמישי נזיר

מחלו ש"ך לך לא פ"ב **אמר** הכל סברי בית שמאי הקדש בטעות הוא הקדש ההם לא. כלומר מהבא איכא לאוסידי דסברי בית שמאי הקדש בטעות הוא הקדש והוא הדין נמי גבי שור שחור דלא דמי לתמורה כדפרישית ההם לא כלומר ממסנה ראשונה שזאת להוכיח לבית שמאי הקדש בטעות הוא הקדש ליכא לאוסידי מדי [כדדח] ליה לעיל: **ארי** אמר לא סלקא דעתך דקאי בלפרא אלא הב"ע דקאי בלהרים. שכבר ילאו הבהמות מן הבית לרעות במרעה ואמר "שור עגל" כבר מציתי ראשון לכל השורים כן שמורים הן לבנים ליהו

הגרות מר"ב
רנשבורג
[א] תוס' ר"ב (כעמוד קודם) א"י אמר וכו' דוקא לשור שחור קא מיטין שא"י אם מיטת שא"י לא א"י נתקן. וז"ל שא"י: [ב] ר"ה וקאמי דינר זכב שיעלה כ"ל: [ג] ר"ה אמר לך וכו' דלא פול בער רוב מקומות וי"ט ר"ב פ"י בה ט"ז: [ד] ר"ה והאמר ר"ח ארכאמ"ט כ"ב כ"ה: קרמא. ר"ב פ"י א"ט:

(ה) תוס' ר"ב א"י ז"פ
א"י הוא סתם:

ליהי הקדש ואמר לו "לכן ילא תחלה" [ואמר] "א"י הוא ידענא דלכן נפק] לא הוא אמרי שחור אלא לכן דהשתא יש לן למימר שהיה דעתו לכל מי שינא ראשון ומש"ה הוא הקדש אפי' הלבן דילפינ מתמורה דהוי הקדש אפי' בטעות וצ"ל דאי קאי בלפרא ואמר "שור שחור שינא ראשון" וז"ל "לכן נפק" ואמר "א"י הוא ידענא דלכן נפק" ה"א דבהא אפילו ב"ש מודו דלא הוא הקדש שהרי [לא] היה יודע שינא השחור תחלה לכולן ולמה הזכיר שחור א"י דעתו היה להקדיש כל מי שינא ראשון ואין סודי לכתחלה כי אמר שור שחור דוקא לשור שחור קמטין (א"ש) א"ש דעתו שינא השחור תחלה אפ"ו כביא הוא לידע העמידות וכו"ה" ודאי לא נילף מתמורה, ולא דמי לטעה שהיו מהלכין בדרך דהתם הוי נזיר אפי' אוהו שלא נמנא כדבריו לפי שכל ענין קביל עליה נזירות ומה שאמר "א"ש פלוני הוא טעה בו כשראהו מרחוק אבל הבא במה יש לו לטעות ולומר "שחור עמיד ללא"ת אלכך יש לומר דשחור דוקא קאמר אבל כי אמר במיחא שבהמות ילאו יש לו למימר שהיה דעתו לכל שינא ראשון ומה שהזכיר שחור לפי ששמע פסיעות רגלי השור שהוא צ"ק להכיר פסיעות רגלי שחוריו והשתא זה דומה שפיר להיחא שהיו מהלכין בדרך דטעה נמי בראיית טיניו לומר "א"ש פלוני הוא" ודעתו להיות נזיר אפי' איט הוא וכן הבא דעתו היה להקדיש אפי' איט שחור אלא הלבן וכו"ה" ילפינ מתמורה וכו"ה סברי דאפי' כי האי לא ילפינ מתמורה דלא הוי הקדש: [ג] **דינר** זה שיעלה. א"י משמע דמעיקרא הוי קאי. תני שיעלה שכבר עלה בידו ונתיישב בדבר ויזכר שיעלה בידו על כסף ואמר אילו ידענא דשל כסף עלה בראשון לא אמרתי דינר זה וכן חזייה שיעלה תני שיעלה: **אמר** רב חסדא אוכמא בחיורא ליהא שור שחור שבין שורים לבנים לקיח [מגרע] והתם ומכרים בפחות ע"י שהשחור עמיה ולבנים מעולין מן השחורים, חורא באוכמא לקיחא כהם לבן בשור שחור לקיחא בידוע שכנגד אוהו כהם היה יגע כרעת' בבהמה והכי איתא ברית מן שחור (גיטין ס"ה). טעם חורא בבשרא בדקו בדוכתיה ואשכחו מלאו כהם לבן וידעו כי לרעת היה במקום כהם: **תנן** שור שחור ט' ומשמע דהלכן קדוש [כדחרין] א"י וקס"ד מקדיש' איניש בעין רעה מקדיש וקשה לרב חסדא דכיון דהלכן עדיף משחור בידוע שלא היה דעתו להקדיש הלבן כיון דבעין רעה הקדיש ונהי דאוקמינ דקאמר "אילו היה ידענא דלכן נפק ה"א [הלכן ליהוי קדוש] כיון דלכן עדיף" הא ודאי משקר הוא, אלא ודאי לבן גרוע משחור ופי אמר שחור, יהיה הקדש לבן, דגרוע [ממעט], וקשה לרב חסדא, ומשני ליה בעין יפה מקדיש ומש"ה כי נפיק לבן ואמר א"י ידעי כו' מהימן ליה משום דבעין יפה הוא מקדיש: **דינר** זה שיעלה בידו ראשון ב"ש אומרים הקדש. אלמא בעין רעה הוא מקדיש וטעמא דאמר על זה דהוי עדיף הלכך כשעלה על כסף הוי הקדש דגרוע מזהב הא אם הוי אמר על כסף ועלה בידו זהב לא הוי הקדש כי בעין רעה הוא מקדיש א"כ הכי נמי דברישא נמי איש לן למימר דשחור טוב ומעולה מן הלבן כדפרישית וקשה לרב חסדא: **א"ר** מאי בעין רעה הוא מקדיש חבית של יין שתעלה בידו ראשונה היא הקדש ועלתה של שמן ב"ש אומרים הקדש. והא יין דגרוע משמן א"כ נימא דוקא יין הוא מקדיש: א"י משום הא לא קשה בגלילא שני. פירוש דלעולם בעין רעה הוא מקדיש ומחזי בגלילא שני שהיה להם רוב שמן והיין יקר להו משמן והלכך כי הקדיש יין כ"ש שמן ולעולם רישא קשה לרב חסדא: אמר לך רב חסדא כי אמר לך אגא בחורא קרמא. בלוחה מלכות כך שם קרמא והשתא גראה שיש לעשות לריכותות בהך תלחא "בפירוש דינר של זהב אילטרין לאשמועינן דבעין רעה הוא מקדיש רישא דשור איכא למימר דא"י לאשמועינן דלא כרב חסדא חבית של יין דאוקמינא בגלילא שני אשמועינן: דלא אילי בתר רוב מקומות וז"ל: **[ואמר]** רב חסדא אוכמא למסכיה כומקא לבשרא חורא לרדיא. נפקא מיניה למקא וממך [דאוכמא עורן] משוכת וסומקא בשור משוכת וחורא מעלי לרשיה: **ודאמר** רב חסדא אוכמא בחיורא לקי. שנפחתו [חיוורין] סלעים מן השחור שביניהן וכיון דאוכמא עורו חסוד יותר משל לבן ס"ל למקשה דא"י מעולה בשר הלבן מן השחור כולי האי דיהא עדיף ממעלת עור שחור על של לבן. כי אמר רב חסדא למילתא קמייהא בחורא קרמא"ה [ה] שהלבן חשוב על השחור לכל דבר ואיך מילתא דרב חסדא בשאר עלמא דאז ודאי אוכמא עדיף למסכיה ולכך נמי במחיתין שחור עדיף דנהי דלכן חשוב לרדיא מ"מ מעלת העור גדולה כ"כ דמקדיש הלבן בקל יותר כשהקדיש השחור דבכלל זה הלבן: **מתני'** מי שגדר במזר. פי' המשנה לעיל: **בזורה** משעה שגדר. דמשמע דכל הימים שעבר על נזירותו עולין למנין:

מחלו עד ר"ס דמיה
ש"ך לך לא פ"ב

לא נ"י

ז"ל שורים. ע"פ